

אור הזוהר

גליון מס' 676 | פרשת ויקרא התשפ"ה
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש לרפואה ובריאות ולהצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל הי"ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה ויהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"נ אליהו בן רחל ויעקב בן תואה מתוקה ז"ל

פתח אליהו ואמר 'זיהמשפלים יזחרו בזהר הרקיע'. בזה החיבור שלך, שהוא 'ספר הזוהר', מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה 'ספר הזוהר', יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם 'ה' בך ינחנו, ואיו עמו אל נכר'!
(הקדמת תיקוני הזוהר)

בריאת האדם

"ואם כל-עדת ישראל ישגו, ונעלם דבר מעיני הקהל". רבי שמעון פתח ואמר, כמה יש לאדם להסתכל בכבוד אדונו, כדי שימצא בריה שלמה לפני הקב"ה. כי כשברא הקב"ה את האדם, ברא אותו שלם, כמו שנאמר "אשר עשה האלהים את-האדם ישר". "את-האדם" - זכר ונקבה והנקבה היתה נכללת באדם, ואז "ישר" כתוב.

בוא וראה, מנקב של תהום הגדול העליון נמצאת נוקבא אחת, רוח על כל הרוחות, ולמדנו ששמה לילית. והיא היתה נמצאת בתחילה אצל האדם (שהיתה האישה שלו לפני היווצרות חווה). בשעה שנברא האדם ונשלם גופו, נזדמנו על הגוף הוא אלפי רוחות מצד שמאל (מן הדינים, שהרי שורים על הגוף הנמצא ללא נשמה, אם במוות ואם בלילה, ששינה היא חלק אחד משישים ממוות). זה רצה לכנוס בו, וזה רצה לכנוס בו, ולא היו יכולים, עד שגער בהם הקב"ה. והאדם היה שוכב גוף בלא רוח, וכל אותן הרוחות סובבים אותו.

בשעה ההיא ירד ענן אחד ודחה לכל אותן הרוחות, ובשעה הזאת כתוב "ויאמר אלהים, תוצא הארץ נפש חיה למינה", ולמדנו, שהנקבה נתעברה מן נפש הזכר והוציאה רוח אחד לנשב בו באדם, כלול משני צדדים (זכר ונקבה) כראוי, וזה שנאמר "ויפח באפיו נשמת חיים; ויהי האדם לנפש חיה", כלול מזכר ונקבה (המושג "נפש חיה" לא מתייחס למהות גברית או נשית אלא לשניהם כאחד).

וכשקם האדם הייתה הנקבה נמצאת בצידו, והנשמה הקדושה היא הייתה עולה לצד זה ולצד זה (של הזכר והנקבה ביחד, בעלת מהות זכרית ונקבית), והייתה מספקת לזה ולזה, משום שהייתה כלולה כך. אח"כ "ויבן ה' אלהים את-הצלע", והרי למדנו "ולצלע המשכן" (צלע פה פירושו צד, כמו צלע ההר, ולא צלעות בבית החזה), "ויבאה אל-האדם" - בתיקונה, ככלה לחופתה.

כיוון שראתה לילית את זה, ברחה והיא בכרכי (במצולות) הים. וכשעתיד הקב"ה להחריב את רומי הרשעה, וכשיהיה חרבן לעולם, תעלה לילית זו מן הים, וישכין אותה הקב"ה בחורבה היא (ברומי), מכיון שהיא חורבנו של עולם, וזה שכתוב "אך-שם הרגיעה לילית ומצאה לה מנוח".

ובספרי הראשונים אמרו, שברחה (לילית) מן האדם מקודם לכן (עוד מטרם שהייתה חווה), ואנו לא למדנו כן, משום שנוקבא זו (לילית) הייתה נמצאת עימו, אבל כל עוד שלא נתקנה נוקבא זו (חווה) עם אדם, הייתה (לילית) מתייחדת עימו, וכשזו (חווה) נתקנה עימו, היא (לילית) ברחה לים ועתידה להזיק העולם.

[כאן מגיע תיאור של מספר דרכים לשמירה בעת הייחוד בין הגבר לאישתו. הרוצה להרחיב דעתו ולהיעזר בהם מוזמן לעיין בזהור].

אשרי הצדיקים שהקב"ה מלמד אותם סודות עמוקים של מעלה ושל מטה, והכל בשביל התורה, כי התורה, כל העוסק בה מתעטר בעטרות שמו הקדוש. כי התורה היא שמו הקדוש, ומי שמשתדל בה נרשם ומתעטר בשמו הקדוש, ואז יודע אורחות סתומות וסודות עמוקים של מעלה ומטה, ואינו מתיירא לעולם.

(ויקרא, דף י"ט)

שבת שלום

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
18:26	18:43	18:32	18:42
מוצ"ש	19:38	19:40	19:39
ר"ת	20:19	20:16	20:16

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" כפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"נ שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן סופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**

אשרי חלקו של מי שמקיץ משנתו בזמן ההוא ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקב"ה ונכנסת ישראל. ולא עוד, אלא אלו נקראים אחים ורעים שלו, וזה שכתוב "למען אחי ורעי אֲדַבְרָה-נָא שְׁלוֹם בְּךָ", ונקראים חברים על מלאכים עליונים ומחנות עליונים

איילת השחר

כביכול תש כוחה. ומשום זה אשריהם מי שעוסקים בתורה, וכל שכן בשעה ההיא (בחצות), ואז הקב"ה קורא עליו, "ויאמר לי, עבדי-אתה ישראֵל, אשר-בך אתפאר".

(ויקרא, דף כ"א-כ"ב)

חכמת האותיות

רבי אלעזר פתח, "שאל לך אות מעם ה' אֶלְהֶיךָ, הֲעֵמַק שְׁאֵלָה או הַגְבָּה לְמַעְלָה". הסתכלתי בדורות ראשונים ודורות אחרונים, מה בין דורות ראשונים לדורות אחרונים? הדורות הראשונים היו יודעים ומתבוננים בחכמה העליונה, ויודעים לצרף האותיות שניתנו למשה בסיני, ואפילו הרשעים שבישראל היו יודעים בתוך האותיות את החכמה העליונה, ויודעים בתוך האותיות העליונות ומתוך האותיות התחתונות חכמה להנהיג את המעשים בעולם הזה.

משום שכל אות ואות שנמסרה למשה, היו מתעטרות ועולות על ראשי החיות הקדושות העליונות [1], וכל החיות (המרכבה שבמלכות) היו מתעטרות בהן, ופורחות לתוך האוויר שיוֹרד מתוך האוויר העליון, דקיק ולא ידוע (מזיווג חכמה ובינה, להשפיע לעולמות תחתיהם).

ועולות ויורדות אותיות גדולות ואותיות דקות. האותיות הגדולות יורדות מתוך ההיכל העליון הטמיר של הכל (הבינה), והאותיות הדקות היו יורדות מתוך היכל אחר תחתון (המלכות). אלה ואלה נמסרו למשה בסיני.

"שאל לך אות" - אות ממש. שכולם היו נוסעים בסוד האותיות. וכן ברחב מה כתוב, "וְנִתְּתָם לִי אוֹת אֶמֶת", זו אות ו', שזו נקראת אות אמת [2]. ואם תאמר ששאר האותיות אינן אמת - (הן) כן, אלא האות הזו נקראת אות אמת.

"הֲעֵמַק שְׁאֵלָה" - זו אות ה' אחרונה שבשם (הוי"ה) הקדוש. "או הגבָה לְמַעְלָה" - זו אות יו"ד, הראש שבשם הקדוש. וזהו סוד הכתוב, "שאל נא אות מעם ה' אֶלְהֶיךָ", אות מן השם הקדוש, משמע שכתוב מעם ה', שזהו שמו של הקדוש-ברוך-הוא, אות אחת שבו, והמשכן (במלכות) עומד על זה (כי הוא מקבל מהזעיר אנפין).

וחיבור האותיות שמתחברות בסתר בכל אות ואות, כמו ב-א', אות יחידה, מתחברות עימה בסתר שתי אחרות לפי (מילוי האות). וכן כולן נמסרו למשה בסיני, וכולן נסתרות בתוך החברים. אשריהם! [3] (ויקרא, דף ב')

פתח רבי חייא ואמר, "לְמַנְצַחַ עַל-אֵילַת הַשַּׁחַר", מי היא איילת השחר? זו היא כנסת ישראל, הנקראת "אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת-חַן", ודוד המלך אמר זה על כנסת ישראל. בוא וראה, בשעה שמחשיך הלילה, הפתחים של העליונים והתחתונים (שבקדושה) נמצאים סתומים, וכל אלו הרחוקים (החיצוניים, בעלי הדינים) מתעוררים, והולכים ומשוטטים בעולם.

וחוזרים על גופי בני האדם, וסובבים את מקומותיהם ומיטותיהם, ורואים את צורת המלך הקדוש (השומר אותם) ומפחדים (להרע), כי (האנשים הישנים) מתחזקים במיטותיהם בדברי השם הקדוש (בקריאת שמע שעל המיטה, ונשמרים בשל כך), ונשמות בני האדם עולות כל אחת ואחת כראוי לה. וכבר למדנו, אשרי חלקם של צדיקים שנשמותם עולה למעלה (בעת השינה) ולא מתעכבת במקומות שלא צריכה.

כשנחלק הלילה (חצות הלילה), כרוז יוצא ומכריז, ונפתחים הפתחים (הארות החסדים), אז מתעורר רוח אחד ומכה בכינורו של דוד (כיניו למלכות, והכוונה שמתחילה התעוררות החסדים, המתגברים עד להנץ החמה), ומשבח את המלך, והקב"ה יורד להשתעשע עם הצדיקים בגן-עדן.

אשרי חלקו של מי שמקיץ משנתו בזמן ההוא ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקב"ה וכנסת ישראל. ולא עוד, אלא אלו נקראים אחים ורעים שלו, וזה שכתוב "למען אחי ורעי אֲדַבְרָה-נָא שְׁלוֹם בְּךָ", ונקראים חברים על מלאכים עליונים ומחנות עליונים, שכתוב "חֲבֵרִים מְקִשְׁיָבִים לְקוֹלְךָ".

כשבא היום כרוז עומד ומכריז, והפתחים של צד דרום נפתחים, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות (מאותם שלמדו בלילה). כנסת ישראל לוקחת אלו התשבחות ועולה (מעלה אותם אל המלך), וכל אלו החברים אחוזים בכנפיה ודבריהם באים ושורים בחיק המלך, אז פוקד המלך לכתוב כל אלו המילים.

ובספר כתובים כל בני היכלו (אלו הקמים בלילה) וחוט של חסד נמשך עליהם (ביום), ומחוט של חסד ההוא מתעטר האדם בעטרת המלך, ומתיראים ממנו עליונים ותחתונים, והוא נכנס בכל שערי המלך ואין מי שימחה בידו.

ואפילו בזמן שבעלי דינים עומדים לדון העולם, אינם דנים עליו דין, משום שהוא נרשם ברשימת המלך, וידוע שהוא מהיכל המלך. אשרי חלקם של הצדיקים העוסקים בתורה, וכל שכן בזמן שהקב"ה משתוקק לדברי תורה (כאמור, בחצות הלילה, שע"י לימוד זה מחזקים את השכינה על החיצוניים).

בוא וראה, סוד הדבר הוא, שאין כנסת ישראל עומדת לפני המלך אלא בתורה. כל זמן שישראל שבארץ עוסקים בתורה, כנסת ישראל שורה עימם, וכשנתבטלו מדברי תורה אין כנסת ישראל יכולה להימצא עימם אפילו שעה אחת.

כל זמן שכנסת ישראל באה לפני המלך והתורה אינה נמצאת עימה,

[1] - סוד המרכבה העליונה, חסד, גבורה, תפארת ומלכות.
[2] - האות ו' מסמלת את התפארת, המכונה "אמת", יעקב הוא חיצוניות התפארת, עליו נאמר "תתן אֶמֶת ליעקב".
[3] - ופה רומז למעשה על שיטת הייחודים והכוונות, אלו הם צירופי אותיות ושמות קדושים, המתייחסים לספירות ולמדרגות שונות (כמו צופן ייחודי שפותח כספת), וחיבורן זה עם זה, וחיבור המילוי שלהן זה בזה, גורם לייחוד עולמות, כפי שהופקד בידי הצדיקים והמקובלים לעשות.

אדם המקדש עצמו מלמטה מְקַדְשִׁין לו מלמעלה, וכאשר מתקדש האדם בקדושת ריבונו, מנחילין לו נשמה קדושה נחלת הקב"ה ושכינת עוזו, ואז הוא נוחל הכל. ואלו נקראים בנים לקב"ה, כמו שכתוב "בְּנִים אַתֶּם ל-ה' אֱלֹהֵיכֶם".

לשקר בו, זכה לכבוד בעולם הזה ולכבוד בעולם הבא. ולא עוד, אלא שהקב"ה השרה את שמו בקרבנו, שכתוב "עדות, ביהוסף שְמו", וזכה לברכת עולם הזה והעולם הבא.

נשמע מכאן, שכל מי שנוטר לזה האות הקדוש, אותן ב' מדרגות (יסוד ומלכות) נדבקות בו לשמור אותו בכל, לעטרו בכבוד העליון, ועל-כן זכה יוסף בשתי מלכויות: אחת לעצמו ואחת לבנו (שלמה). ויען כי שלמה המלך התדבק בנשים נכריות, ניתנה מלכותו לירבעם. (ויקרא, דף י"ג)

הקב"ה גוזר והצדיק מבטל

רבי יוסי פתח ואמר, למדנו שבזמן שנמצא צדיק בעולם, דינים אינם מתעוררים ואינם שולטים בעולם, הוא מטיל שלום בעולם וכל העולם מתברך בשבילו, משום שהצדיק הוא האות בעולם (אות ברית קודש, ספירת יסוד) והקב"ה רוצה ביקרו, והעולם מתקיים בשבילו.

עוד אמר רבי יוסי, בזמן שבני האדם נמצאים חייבים לפני הקב"ה, והצדיק ההוא הנמצא בעולם, הקב"ה מדבר עימו בכדי שייבקש רחמים על העולם ויתרצה להם.

מאין לנו זה? ממשה, שאמר לו הקב"ה שחטאו ישראל, "עֲשׂוּ לָהֶם עֶגְלָה מִסֶּכֶה" וכו'. עוד אמר לו "הֲרַף מִמֶּנִּי וְאֶשְׁמִידֶם". בשעה ההיא אמר לו משה "אם משום כבודי יִכְלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם, טוב לי המוות ואל יאמרו שעזבתי את כל זה העולם משום הכבוד שלי". מיד "וַיַּחַל מֹשֶׁה אֶת-פְּנֵי ה' אֱלֹהָיו", ומסר עצמו למיתה על ישראל בכמה מקומות, שכתוב "וַעֲתָה, אִם-תִּשָּׂא חֲטָאתָם, וְאִם-אֵין, מִחְנֵי נָא מִסַּפְרֶךָ" וכו'. ולמדנו שלא זז משה משם עד שמחל הקב"ה לישראל, זה שכתוב "וַיִּנָּחֵם ה' עַל-הָרָעָה, אֲשֶׁר דָּבַר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ", וכתוב "וַיֹּאמֶר ה' סַלַּחְתִּי כְּדָבָרְךָ".

ואילו (לעומת זאת) בנח כתוב "וַיֹּאמֶר ה' לְנֹחַ, קַץ כָּל-בָּשָׂר בָּא לְפָנָי" וכו'. אמר לו נח, ולי מה אתה עושה? אמר לו "וַהֲקַמְתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּךָ", "עֲשֵׂה לָךְ תֵּבַת עֲצֵי-גִפְרִית". ולא ביקש (נח) רחמים על העולם, וירדו המים (המבול) והאבידו בני העולם. משום כך, "כִּי-מִי נַח זֹאת לִי, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֶבֶר מִי-נֹחַ", "מִי-נֹחַ" ודאי, כי בו היו תלויים, שלא ביקש רחמים על העולם (קיום המבול היה תלוי בבקשת הרחמים של נח).

ולכן כתוב "וַאֲנִי, זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם", וכתוב "זֹאת אֶת-הַבְּרִית אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם... אֶת-קִשְׁתִּי נֹתַתִּי בְּעֶגְוֹן", כלומר, אין מי שישגיח (על העולם ויתפלל להצלתו אלא הקב"ה בלבדו). מכאן, הסימן לחסיד זכאי, שלא נגלה הקשת בימיו, שבימיו לא נצרך העולם לאות זה (שהוא, הצדיק, מגן עליו בתפילתו).

ומי הוא אותו שמבקש רחמים על העולם וראוי להגן עליו? היינו כמו רבי שמעון, שלא נצרך העולם בימיו לאות הזה, כי האות ההוא (הקשת) הוא סימן בעולם (סימן לדין ותזכורת לקב"ה שאין צדיק בעולם שיכול להצילו בתפילתו). ולא הייתה גזירה בעולם שלא היה (רבי שמעון) מבטל אותה. שהקב"ה גוזר והוא מבטל.

(ויקרא, דף ט"ו)

קדושה

"וַהֲתַקְדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים". אמר רבי יצחק, אשריהם הצדיקים שיהיה חלק עליון בקב"ה, חלק עליון בקדושת המלך, לפי שהם מקדשים את עצמם בקדושת ריבונו, וכל מי שמקדש עצמו, הקב"ה מקדש אותו, וזה שכתוב "וַהֲתַקְדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים" – אדם המקדש עצמו מלמטה מְקַדְשִׁין לו מלמעלה, וכאשר מתקדש האדם בקדושת ריבונו, מנחילין לו נשמה קדושה נחלת הקב"ה ושכינת עוזו, ואז הוא נוחל הכל. ואלו נקראים בנים לקב"ה, כמו שכתוב "בְּנִים אַתֶּם ל-ה' אֱלֹהֵיכֶם".

רבי יוסי אמר "וַהֲתַקְדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים" – מי שמקדש עצמו מלמטה מקדשין לו מלמעלה ומי שמטמא לעצמו מלמטה מטמאים לו מלמעלה. מקדשין לו מלמעלה זה מובן, שהרי קדושת ריבונו שורה עליו. אבל מטמאים לו, מאיזה מקום? ואם תאמר מלמעלה, וכי טומאה שורה למעלה?

אמר רבי חייא, זהו שלמדנו שבעשיה שלמטה תולה (תלוי) הדבר. אם היא בקדושה, נתעוררה קדושה למעלה ובאה ושורה עליו ונתקדש בה. ואם הוא נטמא למטה, נתעורר רוח טמא למעלה ובא ושורה עליו ונטמא בו. שאין לך טוב ורע, קדושה וטומאה, שאין להם עיקר ושורש למעלה, ובעשיה שלמטה נתעורר עשיה שלמעלה.

מה שתולה בעשיה נתעורר למעלה ע"י עשיה, מה שתולה בדיבור נתעורר ע"י הדיבור, שכתוב "וַיְדַבֵּר דָּבָר", זה הדיבור מעורר דיבור אחר למעלה שנקרא דָּבָר; "דְּבַר-ה' אֲשֶׁר הִיָּה", "בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ", והרי למדנו, שזה הדיבור עולה ובוקע רגיעים עד שנתיישב במקומו, ומעורר מה שצריך לעורר – אם טוב טוב, אם רע רע, ועל זה כתוב "וַיִּשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע".

(ויקרא, דף כ"ד)

חשיבות שמירת הברית

רבי אבא פתח, "כֹּל-זֹאת בְּאִתְּנוּ וְלֹא שִׁכְחֲנוּךָ, וְלֹא-שִׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ" – כל הדינים שלמעלה באו עליו ולא שכחנוך, לא שכחנו דברי תורתך. מכן נלמד שמי ששוכח דברי תורה, ואינו רוצה להתייגע בה, כאילו שוכח את הקב"ה. שהרי התורה כולה שמו של הקב"ה היא.

"וְלֹא-שִׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ", שכל מי שמשקר בו, בזה את הברית הקדושה הרשום בו כאילו משקר בשם המלך, לפי ששם המלך רשום בו באדם. ומי שמשקר בזה הברית, כאילו משקר בתורה כולה, וכל מי שנוטר (שומר) הברית, כאילו נוטר כל התורה.

בוא וראה, אברהם, קודם שנימול, הרי לא נאמר בו שהוא שומר התורה. כיוון שנימול, מה כתוב? "עֲקֹב אֲשֶׁר-שָׁמַע אֲבְרָהָם בְּקוֹלִי, וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי, מִצְוֹתַי, חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי". והכל לפי שנימול ונרשם בו הרושם הקדוש, ונטר אותו כראוי, מעלה עליו הכתוב כאילו שמר כל התורה (ולכן גם מברכים "...בבריתו של אברהם אבינו").

יצחק כמו כן, כתוב "וְאֶת-בְּרִיתִי, אֲקִים אֶת-יִצְחָק", ועל כן התורה נקראת ברית. בוא וראה, יוסף, בגלל ששמר לו לזה הברית, ולא רצה

קדושה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל ומכסה עליהם כאם על הבנים. וכל המינים הרעים נאספים מן העולם, וישראל יושבים תחת קדושת ריבונם, וסוכת שלום זו נותנת נשמות חדשות לבניה. פורסת כנפיה על בניה, ומריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

הקב"ה פורס שמירתו בשבת קודש

"שמור את-יום השבת לקדשו". אמר רבי שמעון, בוא וראה, השבת - לילה ויום הוא, זכור ושמור ביחד, ועל-כן כתוב "זכור את-יום השבת לקדשו", וכתוב "שמור את-יום השבת לקדשו" - זכור לבחינת זכר, שמור לבחינת נקבה והכל אחד.

בוא וראה, כאשר מתקדש היום בערב שבת, סוכת השלום שורה ומתפשטת בעולם. איזוהי סוכת השלום? זו השבת (השכינה הקדושה הסוככת על ילדיה, עם ישראל), וכל רוחות, וסערות ושדים, וכל צד הטומאה, כולם מסתתרים ונכנסים בעין הריחיים, שהיא נקבת הקליפה, הנקראת (גם) תהומא רבא.

כיוון שנתעוררה קדושה על העולם, רוח הטומאה אין שורה עימו, וזה בורח מפני זה. אז העולם בשמירה עליונה, ואין נצרך להתפלל על שמירה, כמו "שומר עמו ישראל לעד" (אחת מהברכות בתפילת העמידה), שהרי בימי חול נתקן שהעולם נצרך לשמירה, אבל בשבת, סוכת שלום מתפשטת על העולם, והעולם נשמר בכל הצדדים, ואפילו רשעים בגיהנום נשמרים, וכולם בשלום - עליונים ותחתונים.

לפיכך, בהתקדש היום, מברכים "הפורס סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים". למה על ירושלים? אלא כיוון שזהו מקום אותה הסוכה (משכנה של השכינה). ונצרך להזמין סוכה היא, שתתפשט עלינו לשכון עימנו, ושתהיה מגינה עלינו כאם השוכבת על הבנים, ובשביל זה אין פחד מכל הצדדים.

בוא וראה, בשעה זו, קדושה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל, ומכסה עליהם כאם על הבנים. וכל המינים הרעים נאספים מן העולם, וישראל יושבים תחת קדושת ריבונם, וסוכת שלום זו נותנת נשמות חדשות לבניה. פורסת כנפיה על בניה, ומריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

(בראשית, דף מ"ח)

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון [לחצו כאן](#) **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**

הצדיקים הם דיוקנו של הקב"ה

שנינו, "והמשכילים יזהירו כְּזֶהר הַרְקִיעַ", שהוא זוהר טמיר וגנוז, זה כת"ר. זוהר בהיר בשחקים, זה חכמה. זוהר זורק ניצוצות ומבהיק כברק לעיניים, זה בינה. זוהר לבן כלבנה, זו גדולה (חסד). זוהר זוהר אדום כמאדים, זו גבורה. זוהר מבהיק כולל ירוק כחמה, זו תפארת. זוהר ירוק ככוכב, זה נצ"ח. זוהר כולל שחור ואדום, זה הו"ד. זוהר זוהר לכל עבר כמי שמכה בפטיש וזורק שביבים לכל צד, זה יסו"ד.

ואלו הם נשמות מאלו המשכילים שיש בהם שכל לדעת בסודות ריבונם, כולם רשומים ומצויים במלכות הרקיע ככוכבים שמאירים ברקיע. והיינו "יזהירו כְּזֶהר הַרְקִיעַ", מה הרקיע שמאירים בו - אף אלה הנשמות של המשכילים ככוכבים ברקיע, כך מאירים בכסא.

וכולם פורחות מן הרקיע, וזה צדיק חי העולמים (ספירת היסוד), שממנו פורחות נשמות הצדיקים ומאירות בלבנה, ועליהם כתוב "ויתן אתם אלהיהם ברקיע השמים להאיר על הארץ".

והוא הרקיע שמעל לחיות, זהו שכתוב "וממעל לרקיע אשר על ראשם". והפוך רקיע, ותמצא אותו עיקר, ויסוד המרכבה שעליו עומדים החיות וכסא המרכבה עליו, ועליו נאמר "וְצַדִּיק יִסֹּד עוֹלָם", על הצדיק שלמעלה (היסוד) עומד העולם המכוסה (כל הספירות נותנות בו את הארתם), ועל הצדיק שלמטה (צדיק הדור) עומד עולם הנגלה.

ומשם, "ועמך כלם צדיקים, לעולם יירשו ארץ", זו שנאמר בה "והארץ הדם רגלי", זו השכינה שהיא כלולה מעשר ספירות, ומשם נקראו ישראל (מתחיל המלכות כלי מעלה) מלכים, צדיקים, חוזים, נביאים, בעלי תורה, גיבורים, חסידים, נבונים, חכמים, ראשי אלפי ישראל.

ורשות ניתנה לנשמות הללו (נשמות הצדיקים) שגורשו ממקומן (בגלות גלות השכינה) אחר הקב"ה ושכינתו, לקנן בחיבור הזה (תיקוני הזוהר), שנאמר בה "כִּצְפוּר נִוְדָדָת מִן קִנְיָה כִּן אִישׁ נִוְדָד מִמְקוֹמוֹ", ואין ציפור אלא שכינה, שהיא מגורשת ממקומה. זהו שכתוב "שֶׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ". "אֵת", לרבות שכינה תחתונה (המלכות), האם, שכינה עליונה (בינה).

זהו שכתוב "וּבִפְשָׁעֵיכֶם שֶׁלַּחְה אִמְכֶם", ששתיהן גורשו ממקומן. ולכן "שֶׁלַח תְּשַׁלַּח" - שני שילוחים, אחד מבית ראשון, ואחד מבית שני, לקיים בו "אני, ה' הוא שמי, וכבודי לא אחר לא אֶתן" - שכינה עליונה. ו"תִּהְיֶה לְפָסִילִים" - שכינה תחתונה. "כִּן אִישׁ נִוְדָד מִמְקוֹמוֹ" - זה הקב"ה, שנאמר בו "ה' אִישׁ מִלְחָמָה", שגורש אחריהן (ומכאן, שצדיקים הם בדיוקן הקב"ה ממם).

(הקדמת תיקוני הזוהר)

